

gifter. Til refusion vil dog ialt højst kunne anmeldes et beløb svarende til 4 kr. 50 øre pr. indbygger i kommunen.

Indenrigsministeren kan efter forhandling med folketingets finansudvalg forhøje eller nedsætte de maksimale refusionsbeløb, såfremt der måtte indtræde ændringer med hensyn til kommunernes udgifter til hjemmesygeplejen.

§ 5.

Regnskaberne over kommunernes udgifter vedrørende hjemmesygeplejen revideres i overensstemmelse med reglerne i lov om offentlig forsorg og udgifterne opføres til refusion i forbindelse med de sociale regnskaber, jfr. § 82 og §§ 75—78 i lov om offentlig forsorg.

§ 6.

I tilfælde, hvor kommunens udgifter til hjemmesygepleje af særlige grunde såsom

kommunens isolerede beliggenhed eller store geografiske udstrækning i forbindelse med spredt bebyggelse eller lignende forhold væsentlig overstiger den refusionsberettigede udgift i henhold til § 4, kan der efter nærmere af indenrigsministeren efter forhandling med folketingets finansudvalg fastsætte bestemmelser ydes vedkommende kommune et særligt statstilskud.

§ 7.

Indenrigsministeren fastsætter de nærmere regler vedrørende lovens gennemførelse.

§ 8.

Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder i kraft den 1. april 1957.

Samtidig ophæves § 33 og § 274, stk. 2—4, i lov om offentlig forsorg, og i § 274, stk. 1, udgår ordene „jfr. § 33“.

Bemærkninger til lovforslaget.

Det foreliggende lovforslag er udarbejdet på grundlag af „Betænkning vedrørende Hjemmesygeplejen i Danmark“, som et af indenrigsministeriet nedsat udvalg afgav i 1953.

Udvalget havde fået til opgave at undersøge og redegøre for hjemmesygeplejens erhvervs- og arbejdsforhold og på grundlag heraf fremkomme med forslag til en omlægning af disse, eventuelt således at hjemmesygeplejen knyttes til landets sygehusevæsen. Endvidere var det pålagt udvalget at overveje, hvorledes hjemmesygeplejens økonomiske grundlag bør tilrettelægges, samt hvilken økonomisk støtte der fra det offentlige side bør ydes hjemmesygeplejen.

Hjemmesygeplejen er her i landet startet på privat initiativ i slutningen af forrige århundrede ved dannelse af særlige foreninger, som oprettede lokale hjemmesygeplejevirksoheder. Senere kom sygekasserne med i arbejdet, og efterhånden blev det almindeligt, at også kommunerne ydede tilskud til hjemmesygeplejevirksohederne.

Først ved socialreformen i 1933 blev der givet lovregler om hjemmesygeplejens forhold. Disse bestemmelser betød i realiteten kun en bekræftelse af den gennem praksis udviklede tilstand. På et enkelt punkt var der dog tale om en reel ændring, idet der ved forsorgsloven blev adgang for kom-

munerne til at opnå refusion af deres udgifter i forbindelse med hjemmesygeplejen.

I henhold til lov om offentlig forsorg § 33 har kommunerne pligt til at drage omsorg for en forsvarlig ordning af hjemmesygeplejen i kommunen, og det siges i samme forbindelse, at der kan slutes overenskomst med sygekasser, menighedspjejer, private sygeplejeforeninger, nabokommuner eller lignende. Ordningen skal godkendes — for landkommunernes vedkommende af amtsrådet og for de øvrige kommuners vedkommende af socialministeren.

I lovens § 274, stk. 1, bestemmes, at det sociale udvalg er forpligtet til om fornødent, og særlig hvis sygehusindlæggelse derved kan undgås, at yde kommunal sygepleje i trangstilfælde efter en læges rekvisition.

I henhold til § 274, stk. 2, er kommunernes udgifter til hjemmesygepleje genstand for mellemkommunal refusion. Refusionen er dog begrænset til et beløb, som svarer til 1 kr. 35 øre pr. indbygger i kommunen ved sidste almindelige folketælling, uanset at de faktiske udgifter har overstøget dette beløb. Den nævnte refusionssats er fastsat i 1948 og udgjorde før den tid 50 øre pr. indbygger.

Endelig har folkeforsikringsloven i § 22 en bestemmelse om, at det i sygekassernes vedtægter kan